

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114010702
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3114010702.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Františka Kováča na neverejnom zasadnutí 25. júla 2014 prejednal sťažnosť odsúdeného I. I. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. júna 2014, sp. zn. 2Pp/36/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného I. I. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 9. júna 2014, sp. zn. 2Pp/36/2014, zamietol podľa § 66 ods.1, 2 Tr. zák. ako nedôvodný návrh odsúdeného I. I. o jeho podmienené prepustenie z výkonu trestov odňatia slobody, ktoré mu boli postupne uložené rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.6.2010, sp. zn. 1T/141/2010 vo výmere 6 mesiacov, rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 8.9.2010, sp. zn. 2T/224/2010 vo výmere 4 roky a 8 mesiacov a rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 7.1.2009, sp. zn. 1T/257/2008 v spojení s uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 19.1.2012, sp. zn. 13Pp/121/2009 vo výmere 7 mesiacov a 26 dní.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený I. I. sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V jej písomnom odôvodnení obhajca odsúdeného poukázal na to, že podľa jeho názoru sa okresný súd v konaní dopustil procesných pochybení spočívajúcich v tom, že obhajcu odsúdeného riadne a včas neupovedomil o termíne konania verejného zasadnutia a ani nezisťoval, či strany súhlasia so skrátením lehoty na prípravu na verejné zasadnutie, avšak napriek tomu spolu s odsúdeným výslovne vyhlásili, že tieto nedostatky neboli na ujmu práv odsúdeného (obhajca bol totiž vyzrotený o termíne konania verejného zasadnutia odsúdeným, mal dostatočný čas na prípravu a vyslovil by aj súhlas so skrátením lehoty na prípravu) a žiadal preto krajský súd, aby na ne neprihliadal a aby len v dôsledku týchto pochybení nezrušil napadnuté uznesenie a nevrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Namietal však, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami, nesprávne zistil skutkový stav vo vzťahu k splneniu materiálnej podmienky podmieneného prepustenia, výsledkom čoho podľa jeho názoru bolo nesprávne rozhodnutie o zamietnutí jeho návrhu. Napriek tomu, že u odsúdeného ide o opakovanú trestnú činnosť, poukázal obhajca na to, že odsúdený úprimne oľutoval svoju trestnú činnosť, ktorej väčšinu spáchal v dôsledku mladíckej nerozvážnosti, že svojím konaním a správaním vo výkone trestu dostatočne preukázal polepšenie a že v prípade podmieneného prepustenia sú u odsúdeného vytvorené všetky predpoklady, aby proces resocializácie a adaptácie na nové prostredie bol úspešný, pričom za tieto garancie považoval prísľub založenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa N. B., čestné prehlásenie - záruku za nápravu odsúdeného matkou odsúdeného i vyjadrenie odsúdeného o tom, že medzi jeho priority patrí založiť si rodinu, začať nový život a do budúcnosti sa vyvarovať akejkolvek trestnej činnosti. Pre prípad podmieneného prepustenia súhlasil a navrhol nariadenie probačného dohľadu nad odsúdeným. Podľa jeho názoru odsúdený spĺňa zákonné podmienky pre podmienené prepustenie, preto navrhol, aby

krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby odsúdeného I. I. podmiennečne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená 22. júla 2014, preskúmal v zmysle § 192 ods.1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného I. I. nie je dôvodná.

Okresný súd postupoval vecne správne, keď návrh odsúdeného I. I. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodný zamietol. Správne zistil, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie, keďže vzhľadom na okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (z nich najmä sklon k páchaniu trestných činov, vysoké riziko recidívy) nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak ako predpokladá ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák.

Z ustanovení § 66 ods.1 písm. b/, ods. 2 Tr. zák. a § 68 ods. 5 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného I. I. je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v rozsahu zodpovedajúcom nielen polovici nepodmiennečného trestu odňatia slobody uloženého mu vo výmere 6 mesiacov za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ale aj výkonu celého zvyšku trestu odňatia slobody v rozsahu 7 mesiacov a 26 dní, z výkonu ktorého už bol podmiennečne prepustený (opätovné podmiennečné prepustenie z výkonu toho istého trestu totiž nie je možné), ako aj dvom tretinám trestu uloženého mu za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. zák. vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Výkon dvoch tretín uloženého trestu, ako aj výkon celého zvyšku trestu odňatia slobody, z výkonu ktorého už bol podmiennečne prepustený a pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenia jeho povinností vo výkone trestu nepostačuje preto ešte pre záver o splnení zákonných podmienok pre jeho podmiennečné prepustenie. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možnosti jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Okresný súd v posudzovanom prípade týmito hľadiskami sa dôsledne riadil, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného, t. j. pre záver, že odsúdený plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázal nielen polepšenie, ale že možno od neho aj dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a dospel preto k správne záveru. Z hodnotenia odsúdeného I. I. riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd, vyplýva záver, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu a pod dohľadom je schopný plniť stanovené povinnosti a svojím správaním preukázať snahu po náprave a polepšenie a zároveň toto správanie podriaďiť účelu podmiennečného prepustenia, čo dokumentuje i

jeho podmienené prepustenie 20.11.2009. Súčasne však z hodnotenia vyplýva aj záver, že odsúdený I. I. preukazuje iba čiastočne splnenie podmienok pre podmienené prepustenie, že resocializačná prognóza odsúdeného je hodnotená ako menej priaznivá na základe stredného rizika sociálneho zlyhania, pričom rizikovým faktorom u odsúdeného je skutočnosť, že pred výkonom trestu pracoval iba sezónne, mal finančné problémy, experimentoval s drogami a napriek podmienenému prepusteniu opakovane spáchal závažnú trestnú činnosť.

Podstatne odlišný a pritom negatívny charakter má pritom predovšetkým správanie a konanie odsúdeného na slobode. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že odsúdený I. I. bol už 4 krát opakovane odsúdený na podmienené a na nepodmienené tresty odňatia slobody, pričom z výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody už bol jedenkrát podmienené prepustený. Je teda osobou s výrazným sklonom k páchaniu trestných činov a z pohľadu predchádzajúcich odsúdení mal dostatok možností preukázať zmenu svojho správania, avšak ich nevyužil, keďže predchádzajúce odsúdenia a najmä podmienené prepustenie vzhľadom na ďalšie odsúdenia nespĺnili u neho zákonom predpokladaný účel, jeho správanie práve na slobode je negatívne a jeho resocializačná prognóza z tohto hľadiska je preto výrazne nepriaznivá. Povaha týchto odsúdeným spáchaných trestných činov a z nich vyplývajúce okolnosti charakterizujúce odsúdeného ako osobu so sklonom k páchaniu trestných činov proti slobode, proti životu a zdraviu i proti poriadku vo verejných veciach, ako aj so sklonom k porušeniu podmienok stanovených mu pri podmienenom prepustení, tvoria u neho také skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver o existencii príliš vysokého rizika jeho recidívy a z neho vyplývajúci záver, že u odsúdeného, aj napriek pozitívnemu hodnoteniu jeho správania a čiastočného plnenia povinností svedčiacemu o jeho polepšení a snahe po náprave, nebol ešte dosiahnutý taký stupeň jeho nápravy, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré viedli ku spáchaniu trestných činov, za ktoré mu bol uložený teraz vykonávaný trest a nemožno preto dôvodne predpokladať, že povedie aj na slobode riadny život. Okresný súd pritom správne zistil, že obavu z recidívy odsúdeného neoslabili ani čestné prehlásenia potenciálneho zamestnávateľa (o ktorom pritom nie sú bližšie informácie) a ani matky odsúdeného, najmä keď práve vo vzťahu k nej sa už v minulosti dopustil zločinu obmedzovania osobnej slobody, za ktorý bol odsúdený na nepodmienený trest, z výkonu ktorého bol aj podmienené prepustený, avšak napriek podmienenému prepusteniu opakovane spáchal závažnú trestnú činnosť.

Napadnuté uznesenie je vecne správne a v súlade so zákonom podrobne odôvodnené, preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, na tieto vecne správne dôvody poukazuje. Sťažnostné námietky odsúdeného nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich.

Krajský súd na základe uvedených dôvodov nepovažoval sťažnosť odsúdeného I. I. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.